

COMMUNIO

DUŠAN HEJBAL
biskup Starokatolické církve v ČR

PASTÝŘSKÝ LIST K VELIKONOČNÍM SVÁTKŮM 2014

Milé sestry a milí bratři,
první slova vzkříšeného Pána, kterými oslovil společenství svých učedníků večer prvního dne po sobotě, přijměte jako můj velikonoční pozdrav pro každého z vás: **POKOJ VÁM!**

Ať ve vás přebývá pokoj, který svět nemůže dát ani vzít, a který je víc než všechny pozemské jistoty. Pokoj – dar vzkříšeného Pána a plod nového života, který se zrodil z jeho zmrtvýchvstání.

Slova Písma svatého i nejstarších křesťanských vyznání dosvědčující, že Ježíš vstal z mrtvých, jsou jádrem celé naší víry. Naše víra stojí a padá dvěma klíčovými událostmi, jimiž jsou Ježíšova vykupitelská smrt a jeho vzkříšení. Bez víry ve spásný význam jeho smrti pro každého z nás a v realitu jeho vzkříšení, bez zakotvení našeho života v těchto dvou skutečnostech, je naše víra i náš život ve společenství církve jen prázdným obalem bez obsahu. Křesťanem se totiž člověk nestává jen tím, že byl pokřtěn, křesťanský vychován a možná i vzdělán, ani tím, že formálně patří do společenství církve. Bez osobní zkušenosti s živým, milujícím a odpouštějícím Bohem, bez toho, že celou svoji existenci postavíme na Kristu zrazeném, opuštěném, ukřižovaném, a přesto vítězném, jeho pokoj a radostná naděje jeho vzkříšení nás mine.

Spolehnout se na Kristovo vítězství a odevzdat se působení jeho pokoje znamená naopak být svobodný a mít správný vztah k lidem i ke všem věcem a událostem. Člověk, jehož

srdce je naplněno pokojem, který přináší vzkříšený Pán, už nemusí být zaháněn do kouta stresem, strachem, smutkem, nemocí ani lidskou zlobou, nýbrž může všechno zvládat a překonávat. Před pěti sty lety napsal Tomáš Kempenský ve svém nesmrtelném díle *Následování Krista*: „*Jsou lidé, kteří žijí v pokoji sami se sebou i s jinými. A jsou takoví, kteří nemají pokoj sami, ani nenechají na pokoji druhé; jsou jim obtížní, ale sobě ještě obtížnější...*“ (II/3). Jen Kristus, nabízející svůj pokoj, nám může dát opravdu svobodný, statečný a vyrovnaný postoj ve všech životních změnách a zvratech. Věřit zprávě o jednotě vzkříšení a ukřižování s Kristem je tím, co člověku umožní žít a neztratit lidskou důstojnost. Žít s nadějí, která je někdy náročnější než sama víra. Člověk si totiž může s vírou jen zahrávat a udělat si své křesťanství pohodlné a bezbolestné. Taková víra však nic nepřináší a nikam nevede. Jsou chvíle, kdy stojíme před rozhodnutím, co všechno jsme schopni pro Krista opustit a pro víru v něho obětovat. Pak teprve poznáme, co pro nás Bůh skutečně znamená. Jen tehdy se ukáže, zda jsme pochopili poselství Velikonoce.

Bůh píše své vlastní dějiny, někdy nepoznatelné a povrchním pohledům nepostřehnutelné. Tak jako kdysi řekl své Ano ke kříži svého Syna, právě tak se přiznává ke křížům všech, kteří své svědectví věrnosti Kristu přinášeli často nedocnění a zapomenuti. Zatímco lidské dějiny většinou znají jen vítěze válek,

v Božích dějinách jsou zapsáni především ti, kteří s údělem bezjemnosti přinášeli oběti života, svobody a cti podobni trpícímu Ježíšovi. Boží království není budováno na lidské moci, ale na Boží bezmoci. *Bůh vítězí zdánlivými porážkami (J. H. Newman).*

Buďme těmi, v jejichž srdcích vládne už navždy velikonoční pohled na svět. Příběh Boží lásky a lidské nenávisti, který v těchto posvátných dnech znovu s celou církví prožíváme, je výmluvným poselstvím o tom, jak Bůh, když bere věci do svých rukou, přetváří dějiny vesmíru i lidí. Ano, zrada zůstane zradou, podlost podlostí, bezpráví bezprávím, samota samotou a smrt smrtí. Ale ve službě našeho vykoupení i nejtemnější rokle lidských příběhů dostanou jiný, spásonosný význam. *„Vpravdě nezbytný byl hřích Adamův, který Kristus zahladil svou smrtí. Ó šťastná vino, pro kterou přišel Vykupitel tak vznešený a veliký!“* zpíváme spolu s celou církví v radosti velikonoční noci Kristova vítězství. Proto má tento svět naději.

Přijmout Kristovo vzkříšení a s ním i Boží pohled na život a na svět znamená s Kristem zvítězit nad hříchem a smrtí, a být nejen příjemci, ale i nástroji jeho pokoje.

KRISTUS VSTAL Z MRTVÝCH! Toto je den, který učinil Hospodin. Ať nás jeho radost naplňuje.

Požehnané Velikonoce!

Váš

Obsah

Pastýřský list.....	2-3
Velikonoční homilie	4
Velikonoce ve farnostech	5-7
Představení diaspory v Jičíně	7-8
Rozhovor s Danielem Fajfrem.....	9-14
Setkání se sv. Dariou.....	14-16
Modré putování Šluknovskem ...	16-17
Pozvání na kongres v Utrechtu...	17-18
Pro usmání	18
Zprávy	18-19

COMMUNIO

vydává

Starokatolická církev v ČR

Na Bateriích 27

162 00 PRAHA 6

ISSN 1805-1243

Registrační číslo MK ČR E 20002.

Vyšlo 07.04.2014

tel./fax 224 319 528

e-mail: stkat@starokatolici.cz

www.starokatolici.cz

Za toto číslo zodpovídá redakční rada.

Náklady na výrobu časopisu činí Kč 20,-

Děkujeme za příspěvek na papír a tisk.

Grafická úprava: Pavel B. Stránský

Neoznačené fotografie jsou z archivu redakce.

Velikonoční homilie...velikonoce - má naděje

Mt 28,1-19

Během posledních tří dnů jsme s Ježíšem prošli kus cesty. Od „tak trochu jiné večere“ přes trpce tísnivou opuštěnost v Getsemanech, abychom s ním skrz městské jeruzalémské publikum a Pilátův palác doputovali až na místo finální hrůzy a zmaru – na Golgotu.

Je Velká noc, v které se jáhen (či kněz) tmou prokřičel až k Aleluja Zmrtvýchvstalému a my stojíme před tajemstvím naší víry a připomínáme si prastarými symboly kontrastu tmy a sílicího světla Ježíšovo vzkříšení. Velká noc je matkou všech křesťanských liturgií, je to noc těhotná symboly a nadějí! Jenže: jakou nadějí, a pro koho?

Mnozí naši přátelé, kterým je Ježíš sympatický, ale nepřijali jeho učení a neuvěřili v něj, s námi mohli uctivě přijmout popelec na počátku postní doby a dát tím najevo odvrácení od zabydlenosti ve světě k volbě podstatnějších skutečností života. Mohli s námi držet posty a chodit křížovou cestu. A po celou postní dobu mohli slyšet moudrého a sympatického Ježíše, který klade důraz na ty podstatné věci a přitom je tak chápavý k lidským limitům. Dokonce mohli v posledním týdnu sledovat Ježíšův triumfální vjezd do Jeruzaléma a následný pašijový příběh a projevit účast nad Ukřižovaným.

Ale to je všechno, co s námi mohli projít. Dál už s Ježíšem jít bez víry nejde. Smrtí sympatie končí, vyčerpají se, zemřou. Popojít v příběhu dál jde, ale už jen s vírou.

S vírou, vstupenkou k dalšímu porozumění, stojíme dnes o Veliké noci v kostele a slyšíme andělovo: „Není zde; byl vzkříšen!“ A jedním dechem jakoby k ženám ten nebeský posel dodával: „A běžte odsud rychle pryč, už se nevracejte - není tady!“ – „Od hrobu dále – v něm Ježíš není!“ hřímá anděl.

U hrobu Krista nehledíme – to je minulost. Vždyť i z Písma je zřetelně jasné, že Ježíšův duch se jakoby nevrací zpátky do těla, jak jsme o tom četli v jiných příbězích Nového zákona, když mrtví byli znovu probuzeni k životu. Ježíšovo zmrtvýchvstání není krokem zpátky do předchozího života, není restaurací rozbitého těla. Vzkříšený se nevrací duchem do hrobu a nevychází z něj resuscitován jako Lazarův předchozího života.

Poté, co je Ježíš vzkříšen, je stále na cestách. Jde před učedníky do Galileje, a taky chvíli s nimi, jak to známe od těch z Emauz (a samozřejmě ještě chvilku pobude s děvčaty na hřbitově). Objevuje se před apoštoly ve večeradle i na břehu Tiberiadského jezera. Stále je jakoby táhne vpřed – do budoucnosti. A nakonec jim zmizí z očí a oni tuší že je táhne zase dále, tentokrát až za hranice představitelného a dosažitelného – až do nebe, řeknou si.

„Jenže daleko je nebe,“ řekneme si dnes. Abychom pro sebe pochopili Kristovo vzkříšení, musíme je jako svoje žít – vždyť on je první z nás, který žije, ačkoli se zdálo, že jej zmohla smrt. (1Te 4,14)

„Já jsem živý, a také vy budete živí,“ čteme v Janově evangeliu (J 14,19). To je poselství naděje Velké noci: nejen příběh o andělovi u prázdného hrobu, jenž má starověkou legendární patinu a který jde „kousnout“ jen skrze víru, nýbrž naděje smysluplného života, který není ohraničen kolébkou a hrobem nebo našimi představami. Života, který se nevrací, který se nežije zas a znovu, který není chudokrevným přežíváním v zásvětí, ale který žijeme s výhledem k plnosti života v Budoucnosti, k níž nás táhne, stejně jako apoštoly, Kristus.

Krásné svátky naší naděje!

☒ Pavel B. Stránský, farář ve Zlíně

Velikonoce 2014 v našich farnostech

Český Těšín

- Zelený čtvrtek 17. 4.
Památka poslední večeře Páně
18.00 h – eucharistická slavnost s meditací a písněmi z Taizé
- Velký pátek 18. 4.
Památka utrpení a smrti Páně
18.00 h – liturgie Velkého pátku s písněmi z Taizé
- Bílá sobota 19. 4.
Slavnost Zmrtvýchvstání Páně
20.00 h – liturgie velikonoční vigilie
- Pondělí velikonoční 21. 4.
10.00 h – eucharistická slavnost

Desná v Jizerských horách

- Květná neděle 13. 4.
14.00 h – eucharistická slavnost se svěcením ratolestí
- Velký pátek 18. 4.
památka utrpení a smrti Páně
17.00 h bohoslužba slova
- Hod Boží velikonoční 20. 4.
14.00 h eucharistická slavnost Vzkříšení Páně

Jablonec nad Nisou

- Květná neděle 13. 4.
10.00 h eucharistická slavnost se svěcením ratolestí
- Úterý 15. 4.
15.00 h výtvarná artedilna
- Zelený čtvrtek 17. 4.
Památka poslední večeře Páně
18.00 h eucharistická slavnost
- Velký pátek 18. 4.
Památka utrpení a smrti Páně
18.00 h liturgie Velkého pátku
- Bílá sobota 19. 4.
Slavnost Zmrtvýchvstání Páně
19.00 h liturgie velikonoční vigilie se křtem

- Hod Boží velikonoční 20. 4.
10.00 h – eucharistická slavnost Vzkříšení Páně

Jičín

- Květná neděle 13. 4.
14.00 h – eucharistická slavnost se svěcením ratolestí

Jihlava

- Květná neděle 13. 4.
10.45 h – eucharistická slavnost se svěcením ratolestí
- Zelený čtvrtek 17. 4.
Památka poslední večeře Páně
bohoslužby se slavením eucharistie ve vzdálených či imobilních rodinách
- Velký pátek 18. 4.
Památka utrpení a smrti Páně
18.30 h – liturgie Velkého pátku
- Bílá sobota 19. 4.
Slavnost Zmrtvýchvstání Páně
18.00 h – liturgie velikonoční vigilie
- Hod Boží velikonoční 20. 4.
10.45 h – eucharistická slavnost Vzkříšení Páně

Písek

- Bílá sobota 19. 4.
Slavnost Zmrtvýchvstání Páně
18.00 h – liturgie velikonoční vigilie v kapli Panny Marie ve Smrkovicích (společně s farností Soběslav)

Praha

katedrální chrám sv. Vavřince na Petříně

- Květná neděle 13. 4.
17.00 h – eucharistická slavnost se svěcením ratolestí

• Úterý 15. 4.
18.00 h – eucharistická slavnost se svěcením olejů za účasti všech kněží

• Zelený čtvrtek 17. 4.

Památka poslední večeře Páně

19.00 h – eucharistická slavnost s mytím nohou a getsemanská meditace

21.00 h – křížová cesta na Petříně s ekumenickou účastí

• Velký pátek 18. 4.

Památka utrpení a smrti Páně

18.00 h – křížová cesta na Petříně

19.00 h – liturgie Velkého pátku

20.30 h – netradiční pašijová hra

21.30 h – noční bdění s modlitbami

• Bílá sobota 19. 4.

Slavnost Zmrtvýchvstání Páně

21.00 h – liturgie velikonoční vigilie

*Rotunda Nalezení sv. Kříže na Starém Městě
(ul. Karolíny Světlé)*

• Středa 16. 4.

18.00 h – temné hodinky – Sedm Kristových slov na kříži

• Hod Boží velikonoční 20. 4.

17.00 h – eucharistická slavnost

• 2. neděle velikonoční 27. 4.

9.00 h – rozhlasová eucharistická slavnost

Kaple sv. Máří Magdaleny (u Čechova mostu)

• Zelený čtvrtek 17. 4.

Památka poslední večeře Páně

18.00 h – eucharistická slavnost

• Bílá sobota 19. 4.

Slavnost Zmrtvýchvstání Páně

21.00 h – liturgie velikonoční vigilie

Soběslav

• Zelený čtvrtek 17. 4.

Památka poslední večeře Páně

18.00 h – eucharistická slavnost v čajovně

Rolnička

• Velký pátek 18. 4.

Památka utrpení a smrti Páně

18.00 h – obřady Velkého pátku (v Táboře)

• Bílá sobota 19. 4.

Slavnost Zmrtvýchvstání Páně

18.00 h – liturgie velikonoční vigilie v kapli Panny Marie ve Smrkovicích (společně s diasporou Písek)

• Hod Boží velikonoční 20. 4.

10.30 h – eucharistická slavnost (čajovna Rolnička)

Tábor

• Bolestný pátek 11. 4.

17.00 h – farní křížová cesta po staré poutní cestě

• Zelený čtvrtek 17. 4.

Památka poslední večeře Páně

18.00 h – eucharistická slavnost společná s filiální obcí v Soběslavi (čajovna Rolnička)

• Velký pátek 18. 4.

Památka utrpení a smrti Páně

18.00 h – liturgie Velkého pátku (park u kostela sv. Filipa a Jakuba)

• Bílá sobota 19. 4.

Slavnost Zmrtvýchvstání Páně

20.00 h – liturgie velikonoční vigilie (sklepení staré radnice, Žižkovo nám.)

• Hod Boží velikonoční 20. 4.

10.00 h – eucharistická slavnost (modlitebna Církve adventistů sedmého dne)

Varnsdorf

• Květná neděle 13. 4.

10.00 h – eucharistická slavnost se svěcením ratolestí

• Zelený čtvrtek 17. 4.

Památka poslední večeře Páně

18.00 h, eucharistická slavnost

• Velký pátek 18. 4.

Památka utrpení a smrti Páně

(spolu s partnerskou farností z Drážďan)

15.00 h – křížová cesta v Jiřetíně p. Jedlovou

18.00 h – liturgie Velkého pátku

- Bílá sobota 19. 4.

Slavnost Zmrtvýchvstání Páně

20.30 h – liturgie velikonoční vigilie

- Hod Boží velikonoční 20. 4.

10.00 h – eucharistická slavnost s žehnáním velikonočních pokrmů

Zlín

- Zelený čtvrtek 17. 4.

Památka poslední večeře Páně

17.00 h – eucharistická slavnost

- Velký pátek 18. 4.

Památka utrpení a smrti Páně

17.00 h – liturgie Velkého pátku

- Bílá sobota 19. 4.

Slavnost Zmrtvýchvstání Páně

20.15 h – liturgie velikonoční vigilie

představujeme diasporu jičín

Diaspora Jičín je nejmladším starokatolickým společenstvím. A platí pro ni, že když člověk něco doopravdy chce a dost dlouho v tom vytrvá, je pravděpodobné, že se mu to v nějaké podobě splní.

Za její existenci je odpovědný René Neufuss, který v roce 2001 absolvoval teologickou fakultu Jihočeské Univerzity a poté působil několik let v římskokatolické církvi jako pastorační asistent. Protože nevstoupil do semináře, ale oženil se, hledal, kde by mohl svou službu žít intenzivněji, než jak mu to umožňovala jeho původní denominace. Po nějaké době objevil své spříznění se starokatolickou církví a rozhodl se do ní vstoupit. Do nejbližší existující obce to však má poměrně daleko, a tak se zrodila myšlenka založit nové společenství, pro které by René rád v budoucnu i přijal svěcení a sloužil mu jako kněz.

Za biskupem se vypravil poprvé na přelomu let 2006/2007. Dozvěděl se, že podaří-li se vytvořit společenství, které bude mít zájem fungovat ve starokatolické církvi, nebude ze strany církve kladena žádná překážka přijmout je a Reného vysvětit a ustanovit duchovním správcem takového společenství.

Nastala doba, v níž se z nápadu stávala jistá věc, jen to trvalo trochu déle, než René Neufuss (a nejspíš i ostatní, kteří o myšlence věděli) předpokládal. Zlomilo se to, když se k iniciátorovi celé věci přidala kolegyně z práce, Renata Čermáková, jejíž hledání a následné obrácení posunulo proces utváření společenství do další fáze. Tou byla spolupráce se starokatolickou farností v Jablonci nad Nisou a zejména jejím duchovním Karlem Koláčkem, který také pokřtil Renatu, když se po zážitku ze SKC bohoslužby rozhodla, že tady je její duchovní domov.

Sama k tomu napsala: „Bohoslužba se konala u kulatého stolu v suterénu kostela. Na prahu jsme byli vstřícně přivítáni, přestože jsme byli cizí návštěvníci. Rodinná atmosféra kolem kulatého stolu, kněz součastí této rodiny věřících, písně zpívané s citem, ne z povinnosti, pocit soundálosti při modlitbě Otčenáš ruku v ruce s ostatními věřícími, přijímání z kalicha – to vše rozhodlo. To je místo, kam chci patřit. Společná věc začala. Byli jsme dva starokatolíci na Jičínsku. Když jsme se rozhlédli kolem sebe, viděli jsme několik hledajících a stejně smýšlejících věřících. A tak nás bylo víc a víc, ať pokřtěných věřících či sympatizantů, kteří jsme nacházeli místo v rodině starokatolíků. Těšíme se podpory bratrů a sester z Jablonce, kteří jezdí se svým knězem Karlem do rodiny Reného Neufusse, kde se naše rozrůstající společenství schází k bohoslužbě. Jsme vřele přijímáni biskupem Dušanem, který naše společenství opakovaně navštívil. Stali jsme se diasporou.“

První bohoslužbu sloužil v Butovsi u Jičína jablonecký farář Karel Kolářek v prosinci 2010. Od té doby jezdí sloužit do nově zrozené diaspory téměř každý měsíc. Zároveň butoveští (jičínští) navštěvují bohoslužby v Jablonci.

Jaká bude budoucnost nejmladšího člena české starokatolické rodiny, ukáže čas. Sám René k tomu napsal: „Další vývoj společenství má mnoho neznámých, ale i tak sdílím optimismus a věřím v jeho postupný růst a především upevnění ve víře a společenství. Zatím se jaksi vnitřně krystalizujeme, hledáme vlastní identitu, je to určitý růst a upevnění. Chceme vykročit ven k lidem, limitují nás prostory (prozatím se stále scházíme u nás doma) a nepřítomnost stálého kněze (tento hendikep snad odstraním sám, budu-li vysvěcen). Nejpravděpodobněji budu modlitební místo budovat u sebe na zahradě odhadem tak pro 30 až 40 lidí. Tak aby provoz a vybudování prostor bylo co nejméně finančně náročné. Sice mě láká případně i ně-

co jako komunitní centrum, ale tomu nechávám otevřená zadní vrátka, to může být v horizontu více let. Čas ukáže tu správnou cestu kudy dál. Stále je čemu se učit, a tak zůstávám v naději, že Bůh zná ten správný čas a podpoří růst a život diaspory Jičín.“

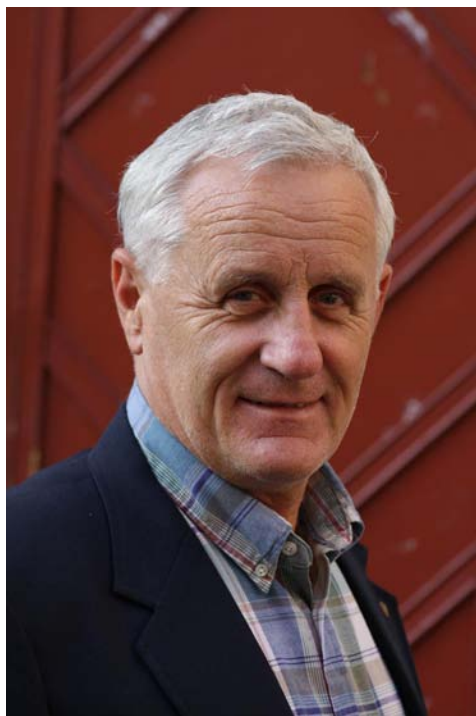
Nezbývá, než se modlit a věřit, že případné svěcení a stavba liturgického prostoru půjdou ruku v ruce s životem a růstem obce (a dojde k nim v dohledné době). A že další činnost jičínské (nebo chcete-li butoveské) diaspory bude Bohem požehnaná a pro starokatolickou církev inspirující.

Bude-li Vás zajímat více informací o tomto mladém společenství, na webových stránkách církve naleznete kontakt na Reného i Renatu, kteří nám poskytli podklady pro tento článek, a jistě rádi zodpoví jakékoli vaše dotazy.

☒ zpracovala Petra A. Baslová

rozhovor s... danielem faifrem

Ing. Daniel Fajfr, M.Th. se narodil ve Zlíně 8. března 1952. Je synem kazatele Církve bratrské (CB) a sám se ve finále vydal stejnou cestou. Propracoval se však až k předsedovi Rady CB. Navíc ke konci minulého roku byl zvolen novým předsedou Ekumenické rady církví (ERC). Proto jsme využili příležitosti a položili mu pár otázek o jeho životě, práci a zeptali se ho i na jeho pohled na mezicírkevní spolupráci.

...

Pocházíte z kazatelské rodiny. Cítil jste sám povolání ke službě od malička, nebo to přišlo později vzhledem k tomu, že jste vystudoval ČVUT?

Ano, je to pravda. Vyrůstal jsem ve věřící rodině a musím říct, že nikdy jsem o Pánu Bohu nepochyboval. Měli jsme domácí pobožnosti. Každý den jsme se jako rodina sešli, četla se Bible, společně jsme se modlili, takže pro mě to byl naprosto přirozený základ. Ovšem někdy kolem těch 15 let jsem začal trochu pochybovat o své víře, poněvadž jsem měl převážně nevěřící kamarády, a musím říct, že jsem se dokonce i někdy styděl, že věřím v Pána Boha, že mám tátu kazatele. A ve chvíli, kdy jsem odmaturoval a šel jsem do Prahy na strojní fakultu, kde jsem vystudoval obor ekonomie, tak tam už se mi ty cestičky víry hodně zasypaly.

Pak ale přišel zlomový okamžik. Tehdy jsem závodně lyžoval a byly to poslední závody v sezóně na Kozích hřbetech. Tam se stalo, že můj kamarád, jistý David Rys, narazil na jednu slalomovou tyč. Tehdy nebyly ještě ty umělé kloubové ohebné, ale dřevěné. Jak byla přemrzlá, tak se štípla na dva kusy a jeden kus si zarazil do stehna. Já jsem stoupal ke startu a viděl jsem, jak se David chtěl zvednout, ale zase si sedl a kolem něj červený sníh. Protrhl si tepnu a než ho převezli do nemocnice ve Vrchlabí, tak vykřvácel a zemřel. Když vyhlásili, že se závody ruší, najednou jako bych z nebe slyšel: „Dando, co bys mi řekl, kdybys byl na jeho místě.“ Věděl jsem, že smrtí život nekončí, a najednou jsem si uvědomil, že můj život není vůbec ošetřený na mezní situaci. Že si sice užívám života, ale teď jsem byl konfrontován se smrtí. Uvědomil jsem si, že neumírají jenom staří a nemocní lidé, ale že umírají i mladí. V tu chvíli jsem vyslal takovou modlitbu na Boží adresu: „Pane Bože, jestli tady jsi a jestli je to všechno pravda, jak

jsem v tom vyrůstal, jak to znám, tak když mi dáš jistotu víry, že až jednou zemřu, že půjdu k tobě, tak ti budu sloužit.“ Jenže jak jsem řekl tuhle modlitbu, tak se mi vybavili ti moji nevěřící kamarádi, moje Rossignoly, a věděl jsem, že víra v Boha je buď všechno, nebo nic. Není to jen něco navíc. Nějaký názor, nějaká křesťanská kultura, ale že je to opravdu otázka následování Krista. To bylo asi takové půlroční období vnitřního zápasu, a pak jsem došel k závěru, že chci jít cestou víry v Krista. To jsem byl akorát uprostřed studií. V roce 1976 jsem dostudoval, pak se ještě deset let věnoval civilnímu zaměstnání a postupně ve mně dozrála touha plně se věnovat kázání Božích slova. Sice jsem vykonával už při zaměstnání funkci laického kazatele, ale v roce 1988 jsem byl ordinován a stal se kazatelem Církve bratrské na plný úvazek.

Tak to už máte za sebou dlouhou církevní kariéru. Jak jste říkal, od roku 1988 jste kazatelem CB, od konce minulého století jste tajemníkem Rady CB a od roku 2010 jste dokonce jejím předsedou. V jaké funkci jste byl nejspokojenější? A co vlastně obsahuje za pracovní povinnosti funkce předsedy Rady CB?

Pěkná otázka. Jen bych upřesnil, že jsem nebyl tajemníkem, ale místopředsedou Rady CB. Řekl bych, že ty role, které jsem měl, tj. kazatel, potom jsem byl celocírkevním pracovníkem pro evangelizaci a misii (to jsem vykonával asi 11 let) a teď jsem pátým rokem předsedou Rady CB. Úplně nejvíc mi seděla role kazatele. Na sboru, s konkrétními lidmi, v určitém pracovním týmu, s takovou touhou, aby ten sbor rostl duchovně i početně. Tak jsem to zažil v Ústí nad Labem. Bylo to skoro 20 let pěkné práce.

Bylo mi však i blízké vést rozhovory s nevěřícími lidmi, právě z té doby mé vlastní konverze. Vyhovovalo mi nekřesťanské prostředí lidí, kteří nevěřili, všelijak víru i zesměš-

ňovali, ale bylo vidět, že to dělají upřímně ze svého přesvědčení. A mně dělalo radost říkat, že naopak víra má logiku, je smysluplná, naplňuje lidský život apod. Proto také ten náš sbor v Ústí nad Labem měl dost silný misijní akcent. Na základě toho jsem byl pak pozván, abych tuto práci dělal celocírkevně. To už jsem neměl žádný místní sbor, ale mojí farností byla Česká a Slovenská republika, protože jsem jezdil i tam. Měl jsem na starost organizování misijních akcí, spolupráci se sbory, pořádali jsme evangelizační shromáždění, vytvářeli podmínky pro založení nových sborů. To bylo také krásné období.

Pak přišla doba, do které člověk dozrává. Už jsem byl starší a nikdo se do funkce předsedy Rady CB moc netlačil, protože je tam hodně povinností. Tak to na mě nějak spadlo. Přijal jsem to jako výzvu a jsem rád, že mě to potkalo až v tomto vyšším věku, protože je to z těch tří služeb, které jsem vykonával v CB, ta nejtěžší a řekl bych subjektivně i ta nejméně uspokojující. Člověk je tam vystaven různým tlakům a zodpovědnostem uvnitř i vně církve. Je pravda, že to mám jednodušší v tom, že předseda Rady CB není biskup, ale pouze předseda Rady. Rada CB je zodpovědná konferenci Církve bratrské. Má devět členů a já mám mezi nimi jen jeden hlas. Myslet si můžu spoustu věcí, ale stejně se mohu na rozhodování podílet jen jedním hlasem. Důležité však je, že máme velice pěkný tým, že táhneme za jeden provaz a že se většinou shodneme na tom, co je důležité pro život církve. Pokud má mít církev důvod pro existenci, tak je to právě to, že je tady pro druhé. Není zde sama pro sebe. Musíme samozřejmě budovat vlastní společenství, ale jak říká Ježíš, máme vyjít do světa a tam evangelium sdílet rozličnými formami a hlavně přirozeným způsobem. Tak o to se nějak snažíme v našich 76 sborech.

Když jste zmínil Ústí nad Labem. Vy jste tam měl a vedl i hudební skupinu. Jaký je tedy Váš vztah k hudbě?

No, já jsem byl odkojen rockem a blues. Vyrostl jsem na Bobu Dylanovi, zejména v tom období, kdy konvertoval ke křesťanství, takže ty známé desky jako Shot of Love, Saved, Slow Train Coming mne hodně inspirovaly. Hodně jsem pak tíhnul k soulu a spirituálům.

Já sám nejsem žádný hudebník, trošku jsem šmidlal na kytaru, na basovku. Ale vzniklo to tak, že jsem ztratil státní souhlas, poněvadž se v tom našem společenství objevila spousta mladých lidí, a to bylo trnem v oku státním orgánům. Napsali mi, že nemohu kázat, jelikož ta moje činnost není v souladu se zákony naší republiky. Byl to tzv. paragraf maření státního dozoru nad církvemi.

Takže díky tomu, že jsem přišel o možnost kázat, nikoliv však o možnost zpívat, tak jsme založili hudební skupinu 5+2 (pět chlebů a dvě ryby, z příběhu jak Ježíš nasýtil zástupy). Jezdili jsme s tou skupinou po sborech, zpívali, k tomu jsme pověděli nějaké svědectví o víře v Krista, já jsem k tomu přidal nějaký ten biblický pozdrav (takové minikázání) a tak jsme sjeli téměř celou republiku. Když mně státní souhlas zase vrátili, tak tato „hudební“ etapa pomalu skončila. Trvalo to nějakých osm let. Hudbu mám rád, je to úžasný dar, který Pán Bůh dal církvi. Tam, kde je dobrá hudba v církvi, tam se otevírají dveře lidských srdcí pro evangelium.

Ovšem abychom od těch povinností a funkcí příliš neutíkali, tak roku 2009 jste byl zvolen prvním místopředsedou Ekumenické rady církvi a nyní jste dokonce čerstvě povýšil až na předsedu Ekumenické rady. Co se tím ve Vašem pracovním životě změnilo? A jaké byly či vlastně možná ještě jsou Vaše první krůčky na tomto postu?

Musím přiznat, že jsem do toho vstupoval s bázni a je pravda, že jsem byl překvapený, když jsem se stal předsedou Rady CB, že jsem se stal automaticky i členem Řídícího výboru ERC. A hned na prvním Valném shromáždění mi byla dána důvěra prvního místopředsedy. Tak jsem se spíše rozhlížel, ale měl jsem výborné kolegy v předsedovi bratru Joelu Rumlovi a druhém místopředsedovi Dušanu Hejbalovi. Velice brzy jsme si porozuměli a vytvořili jsme dobrý tým, aspoň mně se to líbilo.

O to víc jsem byl pak překvapen, když synodní senior, bratr Joel Ruml, po čtyřech letech řekl, že už dál nebude kandidovat na předsedu. Já jsem byl ochoten kandidovat na druhého místopředsedu, ale pak se ta situace vyvinula tak, že se ze mě stal předseda.

Já vnímám roli předsedy jako moderátora. V té struktuře ERC, v tom volném dobrovolném sdružení křesťanských neřímskokatolických církví, jde o vzájemný rozhovor, který někdo musí vést. Jako v té naší CB mám i zde pouze jeden hlas. Řídící výbor je řadu let téměř ve stejném složení, tak jsme si na sebe zvykli a většinou se nám daří rozhodovat konsenzuálně. To, co se změnilo, je větší četnost akcí, kde ERC reprezentují. K tomu povinnosti předsedy Rady CB, navíc i v jiných grémiích, domácích i zahraničních, takže se mi teď v poslední době stává, že jenom doháním rozjetý vlak a nemůžu ho nějak dohnat. V tom je to složitější, ale na druhou stranu mám radost z té ekumenické rodiny, některé věci se podařily a věřím, že i některé další věci se podaří. Ale už vyhlížím, kdo mě potom vystřídá v roli předsedy ERC.

Máte kandidáta?

Mám kandidáta... Myslím si, že tím správným člověkem bude váš biskup Dušan Hejbal, který má mnohé zkušenosti, a já věřím, že by tento post dobře zastával.

Děkuji za otevřenost. Ale když už se bavíme o Ekumenické radě církví, ozývají se hlasy, že po podepsání smluv o majetkovém vyrovnání se státem její funkčnost poněkud vyčpěla. Předpokládám, že tento názor jistě nesdílíte. V čem tedy nyní vidíte další budoucnost ERC? Na čem dalším spolu církve spolupracují?

Ekumenická rady církví, tedy církve sdružené v ERC samy o sobě, a potom ta spolupráce s Českou biskupskou konferencí a vůbec s některými římskokatolickými farnostmi, zdaleka nevyčerpaly své možnosti. Myslím si, že je zcela zásadní pro budoucnost, to co se nám podařilo, tedy přijetí zákona o majetkovém vyrovnání mezi státem a církvemi. Ta komfortní spolupráce mezi jednotlivými církvemi, byla připravena tím, že jsme byli tlačeni již komunistickým režimem k tomu, abychom spolu nějakým způsobem žili. Takže si myslím, že spolupráci v DNA máme. Otázka je, jaké programy nabídneme, aby opravdu sjednocovaly.

To první, co vidím jako úplně nutné je, že se spojujeme v různých akcích, které mají nepřímý misijní efekt. Každý to děláme nějak jinak, ale jsou společné bohoslužby a pěkné akce, kde se můžeme spojit. A potom jsou to sociální a zdravotní služby, kde můžeme činnost koordinovat. Dnes lidé kritizují církve, ale oni nevědí, kolik toho církve dělají. Děláme nějaké vyhodnocení za rok jako jednotlivé církve, per partes, ale kdybychom udělali sborník, co všechno postihnou církve v ČR, tak by bylo vidět, kolik služeb konají církve sdružené v ERC a ČBK. Takže v tomhle musíme pokračovat, nejen společně pracovat, ale i informovat.

Samozřejmě je dobré držet osvědčené akce jako například Modlitba za domov, Noc kostelů, společné modlitební večery na začátku každého kalendářního roku. Můžeme také uvažovat o kooperaci v generačních skupinách. Můžeme zviditelnit práci s dětmi,

s dorostem, s mládeží, se seniory. To všechno je před námi. Bylo by dobré nově využít potenciál odborných komisí, které ERC má. Vytvořit pilotní programy, na kterých bychom se sjednotili, a mohli pokračovat. Mám proto naději, že zákonem o majetkovém vyrovnání to neskončilo a že nabereme nový dech.

A co otázka vzájemného uznávání křtu? Víím, že se kolem toho vedou velké diskuze, které zatím asi nemají blízko k nějaké společné dohodě. Jaký je na toto téma Váš názor? Myslíte si, že je tato dohoda vůbec možná?

Musím se na to podívat z pohledu své církve. My jsme si to vyřešili tak, že věříme, že v té iniciaci, ve vztahu k Pánu Ježíši Kristu, nejsme křtěni jenom ve jménu, ale do Kristova jména. Jsme křtěni do té veliké rodiny Božích dětí v Kristu. Proto uznáváme křty takto vykonané v každé církvi. A kdo by našel cestu do naší církve po dlouhém půstu, kdy nikam nepatřil, a najednou by se sblížil s nějakým naším společenstvím a vydal svědectví víry, že byl pokřtěn v jakékoliv jiné církvi, ať už katolické, starokatolické, baptistické atd., tak samozřejmě vykonaný křest uznáváme. A jsme rádi, že takový člověk se připojil ke konkrétnímu místnímu společenství. Poněvadž věříme, že křest není oddělitelný od života. Věříme, že křtem vstupuje člověk do aktivního života s Kristem a tak tomu rozumíme, že se tak děje v konkrétních sborech.

Jak to dělají v jiných církvích, to nevím. V tom máme svobodu a ctíme církevní tradici jiných. Ale myslím, že budoucí dohoda je možná. Jestli se toho já dožiju, podobně jako společného vysluhování Večeře Páně - Eucharistie, to nevím. Narodili jsme se do rozdělené církve a sjednotit nás může jenom náš společný Pán. Nemyslím si ale, že by nám to mělo bránit v tom, abychom mohli táhnout za jeden provaz. Já věřím, že křest potvrzený oddaným životem Bohu, je vstupem do té velké Kristovy církve bez rozdílu denominací.

Když už jsme zmínili křest. Tato svátost je spojená hlavně s blížícími se svátky, tedy Velikonoce. Jak vypadá slavení tohoto nejdůležitějšího křesťanského svátku u Církvi bratrské? A jak se slaví Velikonoce u Fajfrů doma?

Velikonoce v naší církvi v poslední době začínají soustředěním. Akce se nazývá „Čtyřicet dní s Biblií“. A právě na čtyřicet dní před Velikonoce máme připravená biblická čtení evangelijní a k tomu paralelně nějaké starozákonné příběhy, které nás mohou inspirovat. Máme to rozpracováno pro sbory, pro kazatele, z vypracovaných podkladů mohou každou neděli na určitý text kázat. Je to zpracováno též pro domácí skupinky, aby mohly spolu určitá témata prohovorit. Každý si může vytisknout rozpis čtení, takže během postní doby jsme propojeni stejnými texty. To se zatím osvědčuje.

Důležité shromáždění pro nás je to velkopáteční. Třeba tady v Praze se sejdou všechny pražské sbory už v pátek ráno, kdy máme zvláštní velkopáteční bohoslužbu. Pak máme v jednotlivých místních sborech ještě shromáždění večer, při kterém se většinou slouží Večeře Páně. Potom samozřejmě neděle Vzkříšení, kdy si připomínáme slavnostní bohoslužbou Vzkříšení Pána Ježíše Krista. Následují pak v pondělí sborové výlety, aspoň tak jsme to praktikovali ve sboru v Ústí. Chodili jsme na Lovoš a do Opárenského údolí. Tam jsme se setkali z různých stran i denominací ke společné bohoslužbě pod širým nebem. Ještě bych dodal, že v poslední době se v některých sborech praktikuje sederová večeře se vším, co k tomu patří.

U nás v rodině se připojujeme k těm tradičním shromážděním, které jsou v pátek i v neděli. A většinou v pondělí, když můžeme vyjet někam do přírody, pokud sbor neorganizuje nějakou společnou akci. Samozřejmě k tomu i patří lidové zvyky, protože mám doma čtyři ženy – jednu manželku a tři dcery,

tak si připravím pomlázku a musí být legrace, aby mi holky neuschly. Takže to slavíme i s tím folklórem.

A co Vaše dcery. Jsou to taková ta pomyslná jablíčka, co spadla daleko od stromu nebo se drží rodinné tradice?

Tak třeba ta nejstarší Doris. Studuje sociologii a zajímá ji i teologie. Takže vedeme veliké diskuze. Většinou se mnou vůbec nesouhlasí. Má úplně jiné pohledy na výklad některých biblických textů. Často jde o konfrontační výměnu názorů. Ale tady právě vidím tu výhodu domácích pobožností. My se snažíme každý den večer sejit nad Biblií. Čteme na pokračování biblické knihy a diskutujeme nad nimi. A s Doris jsou ty diskuze nejživější.

Olga, prostřední dcera, ta má jasný názor víry. Chce následovat Pána Ježíš Krista, ale není tak vyhraněná. A nejmladší Rachel. To je taková ta ovečka a vidím, že ona sdílí tu víru prostě, tak jak přichází. Jsem rád, že naše celá rodina vlastně jedním dechem sdílí víru v Ježíše. Patříme i do jednoho společenství Církve bratrské v Praze na Žižkově. To mi dělá radost, že jsme v tomto za jedno.

A nemůžu si odpustit otázku na závěr. Co se Vám líbí nebo nelíbí, co je Vám sympatické či nesympatické na starokatolické církvi?

Tak to, co je mi sympatické je vlastně to, že drží dlouhou tradici církve obecné katolické s tím, že se určitým způsobem snaží přiblížit aktuální době, ve které žijeme. Tím, že nemá tolik sborů po městech, tak jsem s ní onu eklemenu zdola ještě nezažil. Zrovna minulou neděli (23. března 2014 – pozn. red.) jsem se ale potěšil, když na otevření naší nové modlitebny v Havlíčkově Brodě nás pěkně oslovil bratr farář Václav Pavlosek z vaší církve.

Ale pro mě je vlastně starokatolická církev sympatická také tím, že tam mám dobrého přítele Dušana Hejbala. V tom jeho moderním

setkání se sv. dariou

přístupu, jak ke službě slova, tak i v tom, že má též rád hudbu a umí vzít kytaru do ruky. Tim, že je schopen svým způsobem „up to date“ evangelium sdílet, tak je mi to sympatické.

Ze máme rozdíly v systematické teologii a v některých věroučných záležitostech, mě netrápí. Mě těší, a proto se také angažuji v ekumeně, že Kristus nás spojuje. Ekumena je otázka srdce. A když člověk miluje Pána Boha a miluje Krista, tak miluje i své bratry a sestry nehledě na církevní příslušnost. Ve svém vztahu ke starokatolické církvi, jako i k jiným církvím nemám problém. V bratru Dušanovi vidím, že máte jako církve otevřené srdce pro ekumenickou spolupráci.

Mockrát Vám děkuji za milý rozhovor a přeji Vám hojnost darů Ducha svatého pro všechny funkce, které zastáváte.

☒ *připravila Monika Mádlová,
farnost Praha*

západořímských císařů, kteří se tam uchýlili z Říma a Milána po dobytí Západořímské říše germánskými kmeny. Tato skutečnost se promítla do faktu, že v Ravenně a její bezprostřední blízkosti je do dnešního dne několik kostelů a dvě baptisteria z 5. – 6. století. Všechny stavby jsou pozoruhodně zachovalé a dech berou zejména mozaiky, kterými jsou kupole baptisterií i chrámy bohatě vyzdobeny. V chrámech sv. Apolináře v Ravenně, sv. Apolináře v nedalekém Classe či sv. Vitala, si člověk může dobře uvědomit kontinuitu dějin, ale také si velmi dobře zopakuje raněkřesťanskou mytologii.

Jednou z nejmenších tamních stavebních památek je kaplička ze začátku 6. století, která

se nyní nachází v zadním traktu ravennského hlavního chrámu, avšak která je součástí původního biskupského paláce. Zde nás čekalo velmi půvabné překvapení. Kaplička je zasvěcená svatému Ondřejovi, mučedníkovi, a prvním křesťanským mučedníkům všeobecně. V kapličce jsou dvě apsidy a v nich jsou portréty dalších mučedníků. Na jedné straně holky, na druhé kluci. Pěkně s popsanými jmény a s tak realistickými rysy, že by člověk řekl, že kouká do rodinného fotoalba. A mezi holkama, ejhle, svatá Daria. Protože první jméno mojí dcery je taky Daria, byla z toho pěkně překvapená. To, že její patronkou je starokřesťanská mučednice, mi nikdy tak úplně nevěřila a byla smířená s odvozením svého jména od staroperského vládce Dareia.

Její patronka byla vyobrazena jako velmi pěkná mladá žena s krátce přistříženým bubikopem a cílevědomým pohledem. Dceři se její životní příběh nelíbil, ale já si myslím, že příběh svaté Darii má s charakterovými rysy mojí dcery naopak příbuzného až moc a že stojí zato jej vyprávět.

Svatá Daria byla původně kněžka, prameny uvádějí dvě možnosti. První byla římská bohyně moudrosti – Minerva, podle jiných pramenů byla vestálka, tedy kněžka bohyně Vesty. To tedy byla velmi pozoruhodná bohyně, ta Vesta, protože její kněžky se nevdařily, a byly jedinými ženami starověkého Říma, které nepodléhaly ani moci otcovské ani moci hlavy rodiny – manžela. Byly to jediné právně svobodné a nezávislé ženy a byly to také jediné ženy, které mohly „kecat do politiky“. Vestálky totiž byly ochránkyně rodinného krbu, ale také vykladačky věštek ve státních záležitostech, tedy, řečeno poněkud laicky, co vestálky řekly, že se má v zásadních politických věcech starověkého Říma stát, tak to také bylo a přes to nejel vlak. Vestálka Daria coby osoba politická byla pověřena zásadním úkolem veřejného zájmu, totiž, aby přivedla k rozumu jistého

Chryzanta. To byl chlapec z tak zvané slušné rodiny, neb jeho tatíček byl konzulem v egyptské Alexandrii – a to bylo po Římu v té době druhé nejvýznamnější město starověké říše Římské. Synek byl vyslán na studia filosofie do Říma, beztak se záměrem, aby jednou pokračoval v tatínkem nastoupené brilantní úřednické dráze. To se ale zvrtilo, protože mladý muž se dal na křesťanství a to bylo v té době protistátní náboženství, takže bylo po politické kariéře, což se panu otci pochopitelně naprosto nelíbilo. Ale jak to tak bývá, dopadlo to s tím napravováním přesně naopak. Byl to Chryzant, kdo přivedl Dariu k víře v Krista. Provdala se za něj a vytvořili misijní dvojici, která působila naprosto rozvratně, protože kdo ji potkal, stal se křesťanem a přestal cítit oficiální vládní doktrínu – no pusťte si někoho takového do země: normálně anarchistický disent. Císař se našel a dal je oba zaživa pohřbit, dle jiných verzí ukamenovat v jámě.

Chápu, že představa ukamenování v jámě není nikterak lákavá, leč povšimněte si, prosím, pozoruhodně shodných rysů dané patronky a mého dítěte: obě jsou neuvěřitelně tvrdohlavé. Obě se nechají přesvědčit pouze na základě argumentů, které jsou velmi kvalitní a propracované – pochybuji, že by Chryzant Dariu ukecal, kdyby neměl řádné filosofické vzdělání, které před tím bezpochyby v Římě nabyl. Když se obě Darii o něčem přesvědčí, byly či jsou schopny vymluvit komukoliv díru do hlavy takovým způsobem, že se dotýčný nechá raději sám popravit, než aby dal na tu, co jej do překerní situace uvrtala, dopustit. Zapomněla jsem totiž připodotknout, že když byli svatá Daria s Chryzantem zadrženi, tak ve vězení obrátili na víru všechny vojáky, strážce, prefekta Klaudia, který je odsoudil, i jeho ženu Hilarii. Ti se pak raději nechali popravit, než aby se Kristovy víry zřekli, takže na základě Dariiny ideologické diverze stát přišel o další desítky kvalifikovaných pracovních sil. Svatá

Daria zblbla úplně všechny, včetně Iva, který ji údajně chránil před císařem Numeriánem, a to až do doby, než se Numeriánus definitivně rozčilil a zlikvidoval ji fyzickou silou, nikoliv však, jak vidno, ideologicky. Také si rače povšimnout, že když se Daria pustila s někým do křížku, byl to rovnou nejmocnější muž v zemi: lokálními babraly se nezabývala. Daria a Chryzant jsou navíc – a to už skutečně začínám brát osobně – patroni soudců a atributem svaté Darii je kniha. V osmém století byly přý jejich ostatky převezeny do opatství v Prümü, což bylo významné benediktínské opatství, založené dynastií franckých králů. Nachází se v Německu na hranicích s Lucemburskem Belgií, tedy podezřele blízko všem celoevropským institucím. Jedná se tedy evidentně o unijní svaté, jejichž úkolem je rozkládat zastaralý světový pořádek a vnášet na základě znalostí filosofických (to Chryzantos) a teologických (to bývalá kněžka Daria) a samozřejmě na základě víry, do světa pořádek nový. O této skutečnosti také svědčí fakt, že v Prümü byla přijata tzv. Prümská Dohoda o posílení přeshraniční spolupráce, zejména v boji proti terorismu a přeshraniční trestné činnosti, kterážto se následně dne 7. června 2007 stala Legislativním usnesením Evropského parlamentu. Jen by mne zajímalo, jestli se signatáři dohody šli ke svaté Darii taky pomodlit. Já, až pojedu příště do Bruselu autem, to rozhodně udělám.

☒ *Klára Alžběta Samková*

„Setkání se sv. Dariou“ je částí připravované cestopisné knížky „Po Evropě s maminkou“, která vyjde v dubnu 2014.

modré putování Šluknovskem

Farní obec ve Varnsdorfu vyhlašuje v termínu od 30. 5. - 1. 6. 2014 první ročník putování za sakrálními památkami Šluknovského výběžku „MODRÉ PUTOVÁNÍ“ (trasa vede převážně po modře značené turistické trase z Mikulášovic do Varnsdorfu). Poutí sestává ze tří etap Mikulášovice – Lipová (20 km), Lipová – Filipov (22 km), Filipov – Varnsdorf (24 km). Na konci celé pouti se uskuteční závěrečná poutní bohoslužba ve starokatolickém kostele ve Varnsdorfu. Partnerem akce je MAS Šluknovsko, která nám pomáhá s technickým zabezpečením a ubytováním účastníků.

Přátelé, zveme Vás na třídení turistickou poutí po našem kraji za poznáváním jeho zajímavostí, přírodních krás i památných poutních míst. Pojdme společně projít Šluknovským výběžkem v období, kdy se příroda probudila k plnému životu. Trasa je dlouhá celkem 66 km a vede po modře značené turistické trase (odtud název Modré putování). Rovněž není od věci připomenout, že modrá barva je barvou čistoty a nevinnosti, užívána o svátcích Panny Marie, které jsou zasvěceny četné památky na této trase. Celá trasa se půjde s Božím požehnaním pěšky z Mikulášovic do Varnsdorfu.

1. den Mikulášovice - Lipová (20 km)

- Vyrazíme v pátek 30. května ráno přesunem do Mikulášovic (na náměstí)
- Rozhledna Tanečnice
- Poutní místo Vilémov – vilémovický léčivý pramen, kostel, křížová cesta.
- Železniční most Vilémov u Šluknova (technická památka)
- Poutní místo Lobendava Anenský vrch
- Lesní kaple Jáchym

pozvánka na kongres 2014

- Zřícenina zámku Lipová, podstávkový dům (expoze), kostel

2. den Lipová - Filipov (22 km)

- Solanský rybník
- Alternativní trasy NS po stopách červeného mravence
- Javorová brána a vyhlášená cukrárna v Rožanech
- Šluknov – návštěva kostela a křížové cesty
- Jiříkov
- Poutní místo Filipov – Bazilika minor

3. den Filipov - Varnsdorf (24 km)

- Bismarckova rozhledna (Neugersdorf)
- Křížová cesta na Strážném vrchu (Rumburk)
- Poutní místo Loretánská kaple v Rumburku
- Rozhledna Dymník
- Možnost odbočení k poutnímu místu ve Sněžné (+ 4 km)
- Pivovar Falkenstein Krásná Lípa, Expozice Českého Švýcarska
- Prameny Křinice
- Kostel na Studánce
- Varnsdorf – starokatolický kostel, závěrečná poutní mše

K výpravě je potřeba jen to, co potřebují vandrovníci po cestě krajem s ohledem na případně zhoršené počasí. Doporučena je pevná treková obuv, řeholníci však mohou jít i na boso. Přespávat se bude pod střechou ve vlastním spacáku, který si ponese na hřbetě místo kříže. Sem tam zahřešíme v nějaké hospůdce, což snadno odčiníme pokáním na četných poutních místech. Je to první ročník a tak neočekávejte komfort a bezchybnou organizaci. A kdo bude celou cestu rozjímat, dostane ve starokatolickém kostele na konci pouti požehnání!

✉ *Martin Zika, farnost Varnsdorf*
zika@asram.cz | communio@varnsdorf.cz

Srdečně vás zveme k účasti na **31. mezinárodním starokatolickém kongresu**, který se bude konat v Utrechtu v Nizozemí 18. – 21. září 2014.

Spolu s kongresem proběhnout také oslavu 125 let trvání Utrechtské unie starokatolických církví.

Během 31. starokatolického kongresu budeme oslavovat skutečnost, že před 125 lety biskupové Švýcarska, Německa a Nizozemí společně položili základ mezinárodního společenství starokatolických církví – Utrechtské unie.

Účast na kongresu je výbornou příležitostí jak si toto výročí připomenout. V návaznosti na tuto oslavu bude program starokatolickým 21. století nabízet reflexi tří významných prvků starokatolické spirituality:

* **Být otevřený** – být otevřený k tomu, co se děje kolem nás a co k tomu říká Boží slovo.

* **Zajímat se** – rozvíjet svůj vztah k Bohu nasloucháním, modlitbami a slavením a hledat tak pravou cestu.

* **Spoluúčastnit se** – věřit znamená spolupracovat s Bohem, nechat Ducha svatého, aby v lásce vedl naše srdce, účastnit se na společenství věřících a nést svůj díl odpovědnosti ve světě.

Cena za účast na kongresu je 145 EUR na osobu. Kongresová vstupenka zahrnuje stravu a občerstvení v pátek, sobotu a v neděli (v neděli jen do oběda). Ubytování a cesta jsou organizovány církevním ústředím a jsou pro stanovený počet účastníků z každé farnosti zdarma.

1889 2014

125 LET
UTRECHTSKÉ UNIE

Vstáň a jdi!

MEZINÁRODNÍ STAROKATOLICKÝ KONGRES 2014

Kongres mladých

Paralelně s kongresem se bude konat i kongres mladých pro mládežníky ve věku od 12 do 20 let. Povede ho nizozemská pastorka a asistovat jí budou kolegové z Německa a Švýcarska. Ubytování bude v ubytovně nedaleko Utrechtu. Kongres mladých má vlastní program, ale příležitostně se oba kongresy prolnou. Cena kongresu mladých je 95 EUR včetně ubytování a stravování.

Registrujte se k účasti co nejdříve na webové stránce www.okcongres2014.com a pokud máte zájem o dotované ubytování a dopravu, oznamte svou účast na ústředí církve do Prahy (stkat@starokatolici.cz).

pro Usmání

Apokryf ze zasedání Velerady

Jeruzalém. Velký pátek, rok 33 (?) po Kristu
Kaifáš: „Josefe, ty jsi pronajal těm galilejským svou vlastní hrobku?!“

Josef Arimatejský: „No jo, pronajal... Ale jenom na víkend!“

Zprávy

Rozhlasová bohoslužba z Prahy

Eucharistickou slavnost na 2. velikonoční neděli, která připadá na 27. dubna 2014, bude přímým přenosem přenášet Český rozhlas 2 – Praha. Rozhlasová bohoslužba začíná v tradičním čase 9.00 h. Celebrovat bude kooperátor pražské farnosti Petr Jan Vinš.

Varnsdorf má unikát – virtuální křížovou cestu

Jedním z rysů tamního regionu je množství sakrálních památek, poutních míst a křížových cest. Četné kostelíky, kapličky a křížky jsou zajímavým zpestřením turistické atraktivity kraje. Město Varnsdorf má z tohoto pohledu rovněž co nabídnout. V okolí je možné všimnout si obnovených křížků a různých zastavení. Jeden sakrální handicap však město má, či spíše mělo. Chyběla zde veřejně přístupná křížová cesta (pomineme-li zapomenutou pamětihodnost v areálu kostela sv. Karla Boromejského, kam se turista běžně nedostane).

U příležitosti oslav letošních Velikonočních svátků se zrodila myšlenka „postavit“ pro město Varnsdorf virtuální křížovou cestu. Můžete zde virtuálně rozjímat postupně u všech čtrnácti zastavení a seznámit se s doprovodným textem starokatolického faráře Rolanda Sollocha. Nová varnsdorfská křížová cesta je jako jedna z mála přístupná z kteréhokoli místa na světě, kde existuje připojení k internetu, na adrese www.starokatolicivdf.com. Ale pokud byste přece jen chtěli spatřit tuto zajímavost v reálu, můžete tak učinit každou neděli po bohoslužbě, sloužené pravidelně od 10 hodin. Jednotlivá zastavení totiž visí jako obrazy na stěnách starokatolického kostela Proměnění Páně.

Bohoslužby v Táboře dočasně přesunuty do modlitebny CASD

Po dobu rekonstrukce interiéru kostela sv. Filipa a Jakuba se starokatolické bohoslužby tábořské farnosti konají každou neděli od 9.00 h v modlitebně Církve adventistů sedmého dne na náměstí Mikuláše z Husi (Dům U Lípy) v Táboře, vchod z Filipovské ulice.

Pouť v Táboře

V neděli 4. května se od 10 hodin v Rajském klášterním dvoře na náměstí Mikuláše z Husi uskuteční farní pouť tábořské obce. Pouti se zúčastní i biskup Dušan, který bude předsedat eucharistické slavnosti.

Biskup Dušan navštívil diasporu v Jičíně

Na třetí neděli postní 23. března se náš biskup poprvé v tomto roce vydal na svou vizitační cestu. Navštívil jedno z nejmladších starokatolických společenství – diasporu Jičín. K této cestě se k němu přidali i studenti starokatolické teologie, které trávili prodloužený víkend ve farnosti Desná na duchovní obnově. Společně tak všichni oslavili eucharistickou slavnost, které biskup předsedal. Koncelebroval s ním Karel Koláček, farář z Jablonce nad Nisou, který má tuto diasporu ve své správě. Po bohoslužbě pak ještě společně poseděli v družném rozhovoru u kávy a občerstvení.

SCÉNÁŘ A REŽIE:

Monika Mádlová

CHOREOGRAFIE:

Jana Raila Hlavsová

HUDBA:

Vojtěch Starý

HRAJÍ:

Jakub Gottwald

Dušan Hejbal

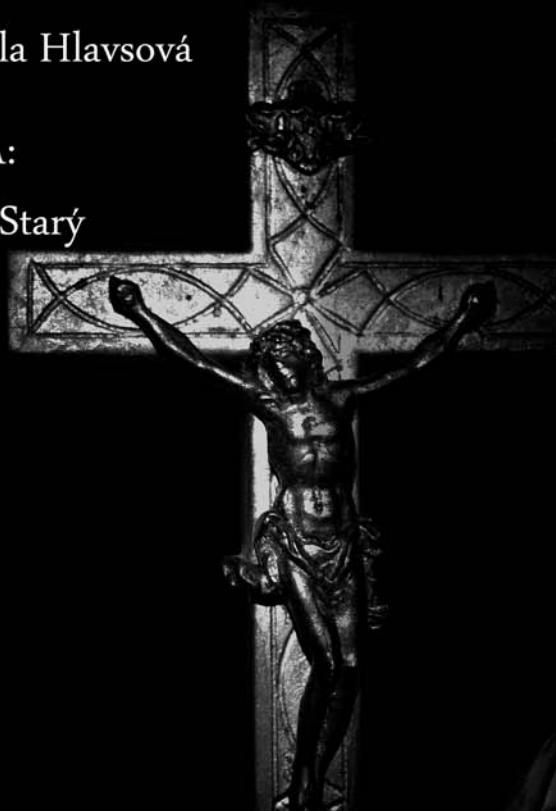
DÁLE ÚČINKUJÍ:

Jana Raila Hlavsová

Martha Sobotková

Petr Hudeček

Jay DeYonker

KDE: Katedrální chrám

sv. Vavřince

na Petříně

KDY: 18. 4. od 20:30

PAŠIJE

